DE BROODNODIGE BOODSCHAP

Moest men mij vragen: “Welke persoon verwenst u het meest? “, zou mijn antwoord zonder nadenken zijn: “Poetin.”

Tweede vraag: “Welke programma’s op tv ziet u liever niet?” Eigenlijk veel, maar toch twee waar ik zot van word: de broodnodige boodschappen en het weerbericht. Om het kwartier en op de meest spannende momenten komt de reclame met meer decibels de huiskamer binnen tot grote ergernis van de meeste kijkers. Ge kunt twee zaken doen: iets gaan drinken om bij te volgende te kunnen gaan plassen of een poging doen om deze door te spoelen als het opgenomen is. Eerst op 6, dan naar 12, 24… 64… Oei, te ver. Terugspoelen tegen 6,12…64. Oei, weer te ver. Allee, opnieuw…

Eigenlijk zou u beter niets doen en naar de reclame kijken en zeggen: “Dat koop ik nooit.“ Tot ge in de winkel staat, hoho.

En wie betaalt al die reclame? Juist, wij en zelfs twee maal; éénmaal van ons belastinggeld en nog éénmaal in de winkel. Dus ongewenst, afvoeren dat ding!

Als nummer twee: de weerberichten. De laatste maanden eigenlijk de ‘slechtnieuwsshow‘: regenbuien, opklaringen, zon achter de wolken, veel wind, vorst aan de grond… Het hield niet op en steeds hadden ze gelijk want alles wat er kan gebeuren was opgenoemd. De depressiemaker bij uitstek. Maar een geluk dat er daarna reclame is van pillen tegen dipjes en andere gemoedstoestanden, hoho. De weermannen en – vrouwen doen ook maar hun werk. Maar af en toe eens liegen om bestwil zou ook geen kwaad kunnen. Zoals Armand Pien zaliger destijds, dé Armand Pien.

Hij was de pionier op de toenmalige BRT en niemand wou zijn weerpraatje missen. Hij had in tegenstelling tot de nieuwe generatie niet zoveel technische middelen voorhanden en moest het doen met een paar stiften en een kaart van België en Europa. Met veel zwier tekende hij de isobaren, hoge en lage drukgebieden en regenzones op de landkaart maar vergat nooit zijn stokpaardje: de straalstroom, zijn straalstroom!

Op vrijdag voorspelde hij steeds mooi weer tijdens het weekend. Iedereen twijfelde maar trok toch naar de zee want Pien had het gezegd. Was hij weer eens mis dan was het maar zo!

Vooral zijn laatste minuten waren steeds verrassend want dan vertelde hij een ‘weetjedatje‘ of toverde hij een attribuut uit zijn zak en gaf in zijn schoon Gents de nodige uitleg vol humor en dubbelzinnigheid. De meesten waren al vergeten dat hij regen voorspeld had. De nieuwe generatie moet zelfs niet meer kunnen tekenen want ze staan te zwaaien voor een groene achterwand. De techniek doet de rest. Geen attributen of grapjes want Geubels zou kwaad zijn. Armand mocht in zijn onderbroek gestaan hebben, niemand zou het gemerkt hebben, hoho .

1962:

Albert Piens 65 jaar, weduwnaar - wonende in Gent, ooit de liefde gevolgd zoals velen - en uitbater van een kruidenierswinkel. Wat zwaar werd voor hem na het verlies van zijn vrouw. Als ook zijn oude vader Leon van negentig jaar naar de hemel verhuist, verkoopt Albert zijn winkel en keert terug naar zijn roots; een grensdorpke van Gent. Het ouderlijke huis, meer een klein boerderijtje, is gelegen in ‘de stikken‘ zoals men dit vroeger noemde. Bedoelende: in het gat van Pluto. Langs achter liep de Leie en voor de rest velden, weide en bos. In de verte was alleen de spits van de kerk te zien boven de bomen.

Toen hij zijn intrek nam zag hij dat hij niet alleen was; op een paard en koeien na waren alle dieren aanwezig. Konijnen, kippen, geiten, schapen, duiven, katten, muizen… en vinken. De lochting was één grote groene oase, het

pronkstuk van pa. Hij wist wat hem te doen stond en hij zette Leon zijn levenswerk verder. Hij werd lid bij de ‘Sint -Denijszangers’ in café ‘Westrem’ en probeerde zijn plaatske aan de toog te veroveren. Op zekere dag vond hij in de kleerkast een doos met daarin een dik boek en tientallen kleine notaboekjes. Hij herkende het geschrift van zijn pa en hij verdiepte zich in de teksten over…? Het grote boek met als titel “Het weer vanaf 1925 “ was de samenvatting van de vele kleine krabbelboekjes,dag na dag, week na week, jaar na jaar.

Wa was da? Na een paar dagen lezen en ontcijferen kwamen de beelden van zijn jeugd opnieuw boven. Hij herinnerde zich dat pa altijd een notaboekje in zijn bovenzak en een potlood achter zijn oor half onder zijn klak had. Hij was altijd buiten en speurde de lucht en omgeving af naar… ja wat? Nu was alles plots duidelijk: pa Leon was een ‘weerspotter’, noteerde alles wat hij zag in de natuur en voorspelde zo het weer, voor zichzelf. En dat deed hij al van sinds hij koewachter was! Albert was gebeten! Na een jaar zat het grote boek onder zijn hersenpan en besefte hij dat bijna alles klopte.

Maar zijn opgedane wijsheid had ook een schaduwzijde. Want zijn weervoorspellingen in het café of op de zettingen werden niet in dank aangenomen; ze weken soms sterk af van deze die van de radio kwamen of in de gazet stonden. Albert verloor zijn stoel aan de toog en werd een ‘welweter’ genoemd ondanks het feit dat hij er meestal boenk op zat. Meer en meer bleef hij op zijn boerderijtje tussen zijn dieren en planten. Net als zijn pa en hij wist nu ook de reden.

De zomer van ’65 was één van de beste van de laatste jaren en voorspellingen waren niet meer nodig want het was alle dagen zonnig en warm . Doch op zekere dag zag Albert zaken in de natuur en bij de dieren die niets goed voorspelden en hij begon te neuzen in ’de weerbijbel ‘. Na een uur speurwerk vond hij een dag in 1947 met dezelfde symptomen: een rampdag

met veel ellende. Onderaan het relaas van pa stond: “Ze hebben mij niet geloofd!” Het was nog vroeg in de zondagochtend en hij had nog tijd om iedereen in te lichten over het komend onheil. Hij sprong eerst bij de pastoor binnen en vroeg hem om tijdens zijn preek de mensen te vragen om op maandag binnen te blijven en de kinderen van de school te houden want het zou onweren en regenen als nooit tevoren. De pastoor had zijn pa goed gekend en was ook bij de bende ongelovigen en deed dus niets! Ook op de vinkenzetting en daarna in lokaal waar de boeren zaten te kaarten verwittigde hij iedereen en vroeg om vooral het vee van de weiden te halen voor een paar dagen. Maar ook hier ving hij bot want de zon scheen en het bier was fris. Op Albert na deed niemand iets speciaal.

De nacht van zondag op maandag werd iedereen opgeschrikt door hevig gedonder, gebliksem en bakken regen uren aan één stuk.

Overal waren blikseminslagen, de beken en de Leie konden het hemelwater niet meer slikken en traden buiten hun oevers op de Leiemeersen. De koeien stonden tot hun uier in het water en hier en daar was er één doodgebliksemd. Vele velden stonden blank. Bij het eerste morgenlicht werd pas duidelijk wat de schade was. Schade die voor een groot deel kon vermeden worden indien er geluisterd was naar Albert. Maar ja! Op de zetting een week later waren de gevolgen ook merkbaar want de helft zat thuis met vinken die plots van de schrik geruifd waren voor de komende vijf jaar!

Albert kreeg de beste stoel aan de toog en aan het gemeentehuis een plaats in het gemeentebord voor zijn weersvoorspellingen. Meer nog, ook voor de vissers, duivenmelkers en vinkeniers voorspelde hij de dagen van mogelijks succes of ongunstig weer.

In 1967 stond op zekere dag een chique voiture voor de deur van Albert. Vooraan lag een parkeerkaart met daarop de letters BRT. De man die uren

later instapte was groot en gekleed in een ruitjeskostuum. Achter zijn linkeroor zat een rode stift en achter zijn rechter een zwarte. Allee, wie zou dat nu toch geweest zijn?

Lucien van GENT